

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku A. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawnych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 6 listopada 2019 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 maja 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 18 maja 2018 r. oddalił apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 14 lipca 2016 r., który uwzględnił odwołanie A. S.A. w W. od decyzji pozwanego z 10 grudnia 2015 r. i zobowiązał Zakład do wydania pisemnej interpretacji dotyczącej zakresu i sposobu stosowania przepisu art. 31 ust. 3 w związku z art. 3 ust. 1 i ust. 2 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Pozwany odmówił wydania interpretacji w kwestii czy w informacji za 2015 r. o danych do ustalenia składki na ubezpieczenie wypadkowe przedsiębiorca ma obowiązek uwzględnić liczbę poszkodowanych jedynie w wypadkach przy pracy, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z 30 października 2002 r. (wypadkowej), czy też poszkodowanych w wypadkach traktowanych na równi z wypadkiem przy pracy,

o których mowa w art. 3 ust. 2 tej ustawy, gdyż nie mieści się w zakresie przewidzianym w art. 10 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i art. 83d ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie, przyjmując, że art. 10 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej dotyczy wszystkich przepisów kształtujących obowiązki płatników w zakresie składek na ubezpieczenia społeczne, a zatem dotyczących ich ustalenia, obliczania i uiszczania (opłacania).

Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu oddalenia apelacji pozwanego wskazał, że skoro na wymiar składki ma wpływ wysokość wskaźnika korygującego (art. 31 ustawy wypadkowej), to nie jest obojętne czy obowiązkiem płatnika jest uwzględnienie w przekazywanej do ZUS informacji jedynie zdarzeń opisanych w art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej, czy również zdarzeń opisanych w art. 3 ust. 2 tej ustawy. Przewidziana w art. 83d ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych instytucja interpretacji dotyczy wszystkich przepisów kształtujących obowiązki płatników w zakresie świadczenia przez nich danych publicznych i składek na ubezpieczenia społeczne, a zatem przepisów dotyczących ich ustalenia, obliczania i uiszczania (opłacania). Przepisami tymi będą też bez wątpienia art. 31 ust. 6 w związku z art. 31 ust. 3 oraz art. 3 ust. 1 i 2 ustawy wypadkowej, jako mające bezpośredni wpływ na wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenia wypadkowe, a w rezultacie na jej wysokość.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił naruszenie art. 83d ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez niewłaściwe zastosowanie, gdyż wniosek o interpretację nie spełnia przesłanek określonych w tym przepisie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na istotne zagadnienie prawne – art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Podał, że spełniają się przesłanki tej podstawy przysądu, gdyż zaistniał problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu – art. 83d ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych -czy w jego ramach mieści się ustalenie stopy procentowej składki na ubezpieczenia wypadkowe, co należy do Zakładu. Problem ten stwarza realne i poważne trudności, gdyż od jego rozwiązania zależy zobowiązanie Zakładu do wydania pisemnej interpretacji przez Zakład. Rozwiązanie ma charakter uniwersalny, odnosić się może do większej liczby płatników. Wyjaśnienie tego

problemu jest konieczne dla rozstrzygnięcia rozpatrywanej sprawy. Skarga kasacyjna jest uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Wskazany „problem o charakterze prawnym” nie spełnia się jako istotne zagadnienie prawne, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż nie wykracza poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa. Zwykła wykładnia prawa nie stanowi podstawy przedsądu. Znaczenie ma dopiero kwalifikowana potrzeba wykładni przepisów, wynikająca z poważnych wątpliwości w wykładni lub rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Natomiast istotne zagadnienie prawne to problem prawny o ważkim znaczeniu dla dziedziny lub systemu prawa, opracowany na podstawie analizy prawa, po której to wpierw sam skarżący może stwierdzić, że zagadnienie prawne takiej rangi rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy. Brak jest tego we wniosku.

Skarżący we wniosku nie zgadza się tylko z wykładnią prawa przyjętą przez Sąd powszechny. Nie jest to wystarczające dla stwierdzenia istotnego zagadnienia prawnego. Wniosek o przyjęcie skargi poprzestaje na ogólnym stwierdzeniu, że *„zaistniał problem o charakterze prawnym”* i *„stwarza realne i poważne trudności ...”*. Nie są to argumenty jurydyczne, które by otwierały i uzasadniały istotne zagadnienie prawne. Potwierdzają jedynie, że wniosek nie wykracza poza wskazanie na kontrolę wyroku, od którego wniesiono skargę. To zaś nie różni się od rozpoznania podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.), która stanowi odrębną część skargi kasacyjnej i nie zastępuje podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Istotne zagadnienie prawne nie może być redukowane do oceny prawidłowości zastosowania prawa w konkretnej sprawie. Może to być objęte podstawą przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., do której skarżący nie odwołuje się i nawet hasłowo nie twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Podstawą prawną negatywnej oceny wniosku był przepis art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż jest źródłem prawa powszechnego (art. 87 ust. 1 ustawy zasadniczej) a nie jednostkowe postanowienie Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2015 r., II UK 317/14 (w którym, również odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania).

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

as